

[H Home](#)[F Email](#)[I, Inhoudsopgave](#)[V Vorige artikel](#)[V Volgende artikel](#)

[jaargang 02, nummer 01]

Column Harry Ganzeboom

Rap

Het is zomer 1999. Ik bevind me met vriendin en kinderen op Amerikaanse bodem. We zullen een standaard rondreis door het Wilde Westen maken en ik neem me voor ze in drie weken tijd alle nationale parken, indianenreservaten, kopermijnen en canyons te laten zien die ik in de afgelopen 15 jaar zelf heb bezocht.

Harry Ganzeboom

We beginnen in Los Angeles. Vriendin wordt overvallen door een majeure migraine-aanval en moet dagenlang het bed houden in het Brentwood appartement van de familie Treiman, die zoals altijd gastvrij klaarstaat. Venice Beach, Hollywood Boulevard, Getty Museum, Melrose Place, Universal Studios, Disneyland, Rodeo Drive, Santa Monica Pier, Chinatown, Bel Air en het huis op Gretna Green waar OJ Nicole zou hebben hebben omgebracht (bij Treiman om de hoek), genoeg om de kinderen te laten zien.

Mijn voorstellen worden echter met gematigd enthousiasme ontvangen. Wat zullen we dan gaan doen? We gaan cruisen met onze *van* en houden de radio *getuned* op 101.2, LA's *major rap station*. En we moeten zeer dringend naar de kruising van Crenshaw en Comptom, want daar is het volgens de kids allemaal te doen.

Crenshaw en Comptom? Nooit van gehoord. Treiman en zijn vrouw kijken vies, zelfs bezorgd. Op de kruising van Crenshaw en Comptom is volgens hen helemaal niets bijzonders, waarom zou een bezoeker aan hun stad daar naartoe willen? Een vriendelijk meningsverschil tussen hen en de kinderen wordt snel onvriendelijk.

De kruising van Crenshaw en Comptom bestaat niet, deze twee grote boulevards van South Central LA lopen in werkelijkheid parallel. Crenshaw Boulevard is een grote zesbaansstraat met naar Amerikaanse begrippen gescheiden huisjes aan beide kanten.

Ons reisdoel blijkt een van de vele hier aanwezige *liquor stores* te zijn. Het ziet er zwart van de mensen. Hans en Irene (beide 18) blijken niet alleen rapteksten uit hun hoofd te kennen (ze protesteren telkens als de *geedite* versie van de muziek op de radio een *F-word* achterwege laat), maar ook alles te weten van *liquor stores*.

De eigenaar is Koreaans en niet zwart. Hij staat achter een verhoging om zichzelf te beschermen. De bewaker lijkt bewapend maar is het niet. Als de een hem afleidt, kan de ander er met een fles bier vandoor gaan. Het beste bier zit hier in flessen van 1.5 liter en draagt voor mij volkomen onbekende namen. Daar schaffen we er een paar van aan want dat heeft niemand in Nederland.

De bezoekers van de *liquor store* begrijpen iets dat Treiman en zijn vrouw onvoorstelbaar vonden: ze weten heel goed waarom er hier witte toeristen bier komen kopen en vinden het best. Relaxed gaan ze mee op de foto, maar laten wel en passant weten niet op handen schudden gesteld te zijn: dat is 'like a politician' en een teken dat je iemand niet kunt vertrouwen.

Ik sta verbaasd over het feit dat de kinderen alles weten over deze locale, maar toch ook zo mondiale cultuur en in tamelijk goed Engels kunnen communiceren met de *liquor store* klanten.

Twee weken lang doorkruisen we het Wilde Westen. Big Sur, San Francisco, Yosemite, Bryce, Zion, Las Vegas en het Grand Canyon, wat is daar nu aan? Wanneer gaan we weer naar LA, daar kun je rap op de radio horen! Hier, speel nog eens deze cassette van Tupac Shakur in plaats van die beatle muziek van jullie! (De laatste persoon die afkeurende opmerkingen over The Beatles tegen me maakte was mijn eigen vader.) Twee weken luisteren ze naar rap op hun walkman en lezen ze The Source.

Mijn vriendin en ik genieten dan maar mee, er zit weinig anders op. Veel rapartiesten blijken hun moeder verkracht en hun vader vermoord te hebben. Gelukkig zijn ze zelf ook bijna allemaal omgelegd. Ik begin het afgrijzen van Treiman en zijn vrouw te begrijpen, maar denk vooral: ik word oud.

H E T